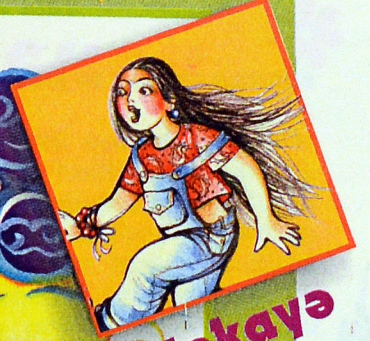

ISSN-0207-4710
2009-cu il

GÖYARÇIN

3

Hekaye

Şeir

Nağil

«GÖYƏRÇİN»İN SOVQATI

MİKAYIL RZAQULUZADƏ

BAHARIN ELÇİLƏRİ

Balaca Aytac quşları, torağayları, sığırçınları, qarışqaları, qaranquşları çox sevir. Çünki bu quşlar bizə nəğmələr oxuyub, ilin ən sevimli fəsli olan baharın gelişini xəbər verirlər. Hələ dan ulduzu sönməmiş torağaylar göylərə ucalıb, günəşi nəğmələri ilə qarşılayırlar. Sığırçınlar ən uca budaqlara qonaraq, qanadlarını çırpa-çırpa səhər nəğməsi oxuyurlar. Qaranquşlar isə evlərin dövrəsinə hərlənə-hərlənə şirin-şirin cikkildəşirlər.

Aytac hər səhər evlərinin yanındakı kiçik təcəciyə darı və çörək qırıntıları səpir. Quşlar gəlib dənəyirlər.

Qız qaranquşları o biri quşlardan daha çox sevir. Çünki babası demişdir ki, qaranquşlar baharın carçılarıdır. Onlar gözəl-gözəl nəğmələri ilə baharı səsləyir, onun havasını, günəşin şəfəqlərini, güllərin, çiçəklərin ətrini xırdaca qanadlarında gətirib gəlirlər.

Aytacgil Bakının yaxınlığındakı kənddə yaşayırlar. Onların mətbəxində təndir vardır. Qaranquşlar uça-uça təndir bacalarından içəri girirlər. Dimdiklərində

gətirdikləri çör-çöpdən divarda özlərinə yuva tikirlər. Ata-ana qaranquşlar balaları üçün yuvaya dən gətirirlər.

Balalar böyüyüb boya-başa çatanda qaranquşlar səhərdən axşamədək bacaların dövrəsinə hərlənirlər. Elektrik tellərinə, ağac budaqlarına qonurlar. Aytac da onlara maraqla tamaşa edir.

Keçən yaz belə bir əhvalat oldu.

Aytacgilə qonaq gəlmişdi. Onlar kabab bişirmək istəyirdilər. Külək qopdu. Ocağı heyətdə yox, mətbəxdə qaladılar. Lap qaranquş yuvasının ağzında!.. Əgər Aytac evdə olsaydı, əlbəttə, buna razı olmazdı. Ancaq o, əmisigilə getmişdi. Evə axşamçağı qayıtdı. Tez mətbəxə qaçıb yuvaya baxdı. Qaranquşlar orada yox idilər. Bacadan hələ də tüstü çıxırdı.

Elə bu vaxt bayırdan qaranquşların yazıq-yazıq civiltləri eşidildi. Aytac tez heyətə qaçdı. Qaranquşlar bacaların dövrəsinə hərlənir, tüstüdən içəri girə bilmirdilər.

Səhər Aytac yuvanı boş gördü. Qaranquşlar hərdən gəlib bacaların ətrafında uçuşur, sonra uzaqlaşırırlar.

O il qaranquşların balaları çıxmadı. Onlar, deyəsən, inciyib küsdülər. Payız soyuqları düşməmiş səssiz-səmirsiz köçüb getdilər.

Bir dəfə babası Aytacı qucağına alıb, yuxarı qaldırdı. Aytac yuvaya baxdı. Orada dörd qaranquş yumurtası qalmışdı.

Babası dedi:

-Bunlar xarab olub bala çıxarmaz.

Aytac yumurtaları götürdü ki, gələn yaz qaranquşlar yuvanı boş görüb yumurtlasınlar və yenidən bala çıxarsınlar...

Payız da, qış da gəlib keçdi. Aytacgilin həyətlərindəki iri salxım söyüdü hovuza sallanmış budaqları yavaş-yavaş yaşillandı. Qışda dənizin bozuntul görünən suları durulub gömgöy oldu. Xəzri buludları qovur, göyün üzünü açılırdı.

Hər il bu vaxt qaranquşlar gəlirdi... Bəs hanı qaranquşlar, haradadırlar? Aytac nigaran qalmışdı. Onun gözləri yolda, qulaqları səsdə idi. Görəsən bu il qaranquşlar gələcəkdilermi?

Aytac yuxuda gördü ki, qaranquşlar gəlib, yenə evlərinin dövrəsinə hər-lənərək şən-şən ötüşürlər.

O, sevincək əl çala-çala çığırdı:

-Ay can, ay can, qaranquşlarım gəldi.

Öz səsinə yuxudan ayıldı. Hər şey bir anda yox oldu. Aytacı ağlamaq tutdu. Amma birdən yenə qaranquşların səsinə eşitdi. Tez durub bayıra qaçdı, gördü ki, qaranquşlar gəlmişlər. Onlar bacaların dövrəsinə hər-lənir, içəri girib yuvaya

qonurdular.

Aytac hoppana - hoppana çığırdı:

-Xoş gəlmisiniz, ay mənim qaranquş-larım, xoş gəlmisiniz!

Qaranquşlar da Aytacın başı üstündə qanad açıb, şən-şən uçur, sanki onu salamlayırdılar

Rəssam
Kübra

